

NIEUCZOSANIEC (1) *sb m*

N sg nieuczosańiec.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Człowiek nieokrzesany, niewykształcony, prostak: Demeae homines, id est rustici et asperi, Grundichwał Nieuczofaniec/ Surowy Mroętny a gniewliwy człowiek. Mqcz 81b.

Synonimy, dubiel, grubala, grubijan, grundal, grundychwał, nieuk, prostak.

KK